

lilne komisije? Predsednik volilne komisije mora zbranim volilcem razložiti, kdo ima volilno pravico, kako se postopa pri glasovanju in štetju, ter jih pozvati, da glasujejo brez sebičnih postranskih namenov, po svojem prostem prepričanju, kakor mislijo po svoji vesti, da bo najbolje za občni blagor.

Kako se glasuje? Vsak volilec stopi pred volilno komisijo in odda svojo izkaznico predsedniku. Ta prebere glasno ime volilca in vzame glasovnico, katero odda volilec vkup zvito, tako, da nikdo ne more imena čitati. Predsednik potem dene glasovnico nedovito v volilno posodo.

Ali se lahko tudi voli, če kdo izkaznice ni dobil ali če jo je izgubil? Volilec gre lahko tudi volit, če izkaznice ni dobil ali če jo je izgubil. Pa skrbeti mora za to, da ga volilna komisija prizna odločno kot volilca N. N. V volilni komisiji mora torej nekdo biti, ki ga pozna ali pa mora s seboj pripeljati priče, ki so volilni komisiji znane. Voliti pa tudi sme v tem slučaju le tisti, čegar ime je napisano v volilskem imeniku.

Kaj se stori, če je kdo glasovnico izgubil? Če je kdo izgubil glasovnico, ali če je postala neuporabna, tedaj se lahko zah-tava od občinskega predstojnika in na dan volitve od volilnega/komisarja nova glasovnica.

Kdaj se začne in kdaj neha glasovanje? Volitev se mora začeti ob določeni uri, ki je zapisana na izkaznici, neglede na število navzočih volilcev in glasovanje se mora ob določenem času od volilnega komisarja zaključiti. Ne smejo pa se izključiti od glasovanja volilci, ki pridejo na volišče še pred pretekom določenega časa. Kdor pride pozneje, ne sme več glasovati.

Kaj se stori z izkaznico po volitvi? Po glavni volitvi se izkaznica (legitimacija) ne sme proč vreči, ampak mora se obdržati, ker je mogoče, da pride do ožje volitve, pri kateri potrebuje zopet vsak volilec svojo izkaznico.

Katere glasovnice veljajo pri ožji volitvi? Za ožjo volitev se izdajo posebne glasovnice. Navadno se te vročijo volilcem že ob enem z izkaznico in glasovnico za glavno volitev.

Kaj je važno za ožjo volitev? Pri ožji volitvi sme se na glasovnico napisati le ime enega izmed tistih dveh kandidatov, ki sta pri glavni volitvi dobila po največje število glasov. Glasovnice z drugim imenom so neveljavne.

Ali se lahko glasovnica in izkaznica izročita komu drugemu, da ta za koga gre volit? Ne, vsak mora voliti

vedno osebno. Kdor pošlje koga drugega k volitvi, dasiravno ve, da sme le sam osebno voliti, se ravno tako, kakor tisti, ki gre za njega volit, kaznuje z zaporom.

Mladeniški shod na Rečici

se je dobro obnesel. Vršil se je pod milim nebom, na vrtu g. Štiglica, župana na Rečici. Gosp. predsednik, č. g. Jože Dekort je otvoril shod in pozdravil vse v precejšnjem številu zbrane moške in fante. Isti je razložil v kratkih besedah glavne točke glede volitve.

Č. gosp. Lekše, ki je bil izvoljen za predsednika shoda, povdarja, kako važne so bližajoče se volitve in kako si kmet pri tem opomore. Zakaj pa je bil do zdaj kmet tako zaničevan in teptan? Ker se ni popolnoma nič zmenil za volitve, ker je z malimi izjemami vsak trdil, kaj bom hodil volit, brez mene bodo že opravili. Toda tudi kmet se mora spametovati, tudi on se mora pečati vsaj nekoliko z domačo politiko. Z navdušenjem so navzoči odobraval besede gospoda govornika.

G. Kotnik, modroslovec, je pozdravil navzoče v imenu slov. katol. akademičnega društva »Zarja« in v imenu koroških Slovencev. Ta je povdarjal važnost poštene vzgoje pri naši mladini. Tej se mora že v zgodnji mladosti vcepiti korenit značaj. Mož omahljivec ne bo nikdar nič storil. Nato je gospod govornik omenil žalostno stanje koroških Slovencev. Da se pa cela stvar obrača na boljše, tu ima zaslugo Spodnje Štajerske. Vzrok temu je mladeniško gibanje na Štajerskem. Slovence mora vse, bodisi Štajerc, Korošec ali Kranjec, vezati jedna vez, jedna misel. Mi moramo delati vsi za jednega, jeden za vse. Posebno morajo stariši na to gledati, da se otroci pošteno izobrazijo. Tudi temu govorniku je sledilo navdušeno ploskanje.

G. o. Anzelmi iz Nacareta je poslušavce opominjal, da moramo biti povsod oprezni, da nas tujec ne prekanj. Ko mi spimo, se prikradejo tuji in nam hočejo vsiliti tuje kandidate, za nje delajo in agitujejo. Zato je velike važnosti to mladeniško gibanje, ki bi naj mladino zbudilo in navdušilo za narodno delo. To gibanje naj bi utrjevalo med mladino ljubezen do vere, do naroda in do materinega jezika. In naša mladež se izobrazila najbolj v »izobraževalnih društvih«. Tam lahko bere zanimive knjige in koristne časopise. Če bi se naša mladina tako izobrazevala, smemo tudi mi upati boljših časov.

napake na njem. Moj Bog, česa pa smo hoteli obdolžiti njega, ki je imel tako dobro, zlato srce? Ali takrat nismo mislili na to, bili smo zaslepljeni in podivjani.

Župnikov najhujši sovražnik pa je bil njegov lastni brat. Ta je bil poprej bogat kmet, ali v tistem času, ko se je to godilo, že popolnoma obubošan. Pijančeval je in igral po gostilnah ter kmalu pognal ves denar. In ko je tako zapravil svoje imetje in se mu je trdo godilo, mislil je, da je tega kriv njegov brat župnik. Zlasti so ga tisti slabi in brezumni časopisi utrdili v tej misli. In vendar mu je njegov brat dvakrat rešil hišo s tem, da je poplačal vse dolgove, ali ker se je ta vedno znova zadolžil, mu je odtegnil podporo in mu le tu pa tam kaj dal. In prav je imel gospod župnik, čemu bi pijanca podpiral. Ali lahkoživemu njegovemu bratu to ni bilo všeč in zato ga je sovražil. In tako se je tudi on z drugimi trudil, da bi kako ogrdil gospoda župnika. Ali saj pravim, česa smo ga hoteli obdolžiti?

Nekega dne so prinesli v našo vas hudo pobitega turista. Poškodovan se je namreč, ko je lezel na visoko goro tu v bližini naše vasi. Spravili so ga v hišo župnikovega brata in poklicali so župnika, da mu je prinesel zadnjo sveto popotnico. Po noči je umrl oni turist, bil je od nekdaj iz Laškega.

Č. g. Rozman, kaplan iz Mozirja, je v jedrnatih besedah razložil poslušalcem pomen in bistvo mladeniškega gibanja. Mladenič se mora vaditi že zgodaj, da zna pozneje nastopati. In temu se najbolje priuči v izobraževalnih društvih. Gosp. govornik je želel, da bi tudi med mladino v gornji Savinski dolini zavel tisti naroden duh, ki veje v Slovenskih goricah.

Shod je zaključil gospod predsednik z besedami, da gornja Savinska dolina ne sme zaostati za drugimi slovenskimi kraji.

Rusko-japonska vojna.

Na suhem.

Po došlih poročilih so imeli Rusi pri Ljaojanu 190 tisoč mož, medtem ko so imeli Japonci 230 tisoč mož na razpolago. Na obeh straneh je padlo okoli 60.000 mož, od teh je dve tretini Japoncev.

Ko je Kuropatkin rešil svojo si dano nalogo, da je kolikor mogoče zadrževal Japonce in jim prizadjal kolikor mogoče veliko izgub, se je umaknil. Vrhutega so ga tudi hoteli Japonci s Kurokijevo armado obiti. Ko so Japonci devet dni naskokovali maloštevilne ruske čete v Ljaojanu ter slednji izprevidili, da po ravnem potu ne dobe v roke mesta, so poslali Kurokija, naj prekorači reko Tai-chi ter obide rusko levo krilo. Res se je Japoncem posrečilo prekoračiti reko. Toda zaželenega uspeha, da bi namreč zaprl pot celi Ljaojanski armadi proti severu, niso imeli. Kuropatkin je poslal eden voj proti Kurokiju, ki ga je tri dni zadrževal tako, da so ruske čete mirno odšle iz Ljaojana.

Čeravno so bile japonske čete po večnem boju zelo utrujene, vendar so kolikor mogoče naglo zasledovale umikajoče Ruse. Toda Kuropatkin je tako izvrstno vodil celo armado, da mu Japonci niso mogli do živga, čeravno je večkrat poskusil Kuroki od strani zajeti Ruse. Rusi se umikajo mimo Jentaja proti Mukdenu. Kjer je količkaj ugoden kraj za upor, tam se ustavijo zasledujočim Japoncem, jim prizadjajo nekoliko izgub te se nato zopet umaknejo. Tako je zadel Kuroki pri Jentaju na močen upor. Tri dni je napadal Ruse, nakar so ti slednji sami odšli. V Mukdenu se baje Rusi ne bodo upirali, pač pa pri mestu Tjenlinu, katero je baje še bolj utrjeno kakor Ljaojan. Zopet se bo ponavljala brzkone jednaka igra kakor pri Ljaojanu. Zopet bodo Japonci z velikimi žrtvami naskovali ruska stališča in slednjič se bodo Rusi zopet počasi umaknili. Dčzaj so Japonci prodrli 192 km. v Mandžurijo. Do Harbina,

Še v zadnjem hipu je izročil umirajoč župnikovemu bratu ves denar, bilo je neka, tisočakov, proseč ga, naj ga odda župniku ter mu povedal, kam naj ga pošlje. Ali župnikov brat — Jožef mu je bilo ime — bil je malovreden človek. Ko je začutil toliko denarja v svoji roki, polastila se ga je želja, da bi bilo vse to njegovo in obdržal ga je. Takoj takrat pa, ko je oni umrl, tekel je po svojega brata župnika, naj pride k mrliču. Župnik je res prišel in spraševal brata, če mu je ta človek pred smrtjo kaj naročal. Ali ta je rekel, da nič in je potem pustil župnika samega dolgo časa v sobi pri mrliču, in s strašnim namenom, češ, da bi ga lahko obdolžil kot tatu, če bi prišla pravica tatvini na sled.

In sodnija je res zasledila tatvino ter jela poizvedovati po tatu. Tedaj pa je šel Jožef na sodnijo in obdolžil brata župnika kot tatu. Rekel je, da je on tisti čas, ko je bil župnik pri mrliču, sedel v sosednji sobi in da je začel žvenketati denar. Pristopil je k vratom in gledal skozi špranjo v sobo ter videl, da je župnik vzel mrliču iz obleke denar ter ga spravil.

(Konec sledi.)

»Dali smo se premotiti od tistih zlovrčnih besed, ki so pisali na papir oni brezumni in malovredni nasprotniki duhovnov. Premotiti smo se dali, in ne, da bi pomislili, koliko dobrot z besedo in dejanjem nam je izkazal že naš gospod župnik, jeli smo ga sovražiti, češ, dobro se mu godi, še vse premalo nam deli dobrote, lahko bi jih še več. Saj pravim, sam črni nas je obsedel. Le malo jih je ostalo župnikovih privržencev, drugi smo mu bili vsi nasprotni. In vse to so učinili tisti časopisi. Oj, da bi jih ne bilo nikdar k nam!

Gospod župnik je bil seveda žalosten in prizadeval si je veliko, da bi nam dokazal našo zmoto.

Neko nedeljo je imel pridigo in še danes se spominjam, kako je govoril:

»Ljubi moji!« dejal je, »čemu me sovražite? Ali nisem bil z vami vedno dober? Ali nisem skrbel za vas? Čemu torej to sovrašтво in ta prepir? V imenu Kristusa vas prosim, spoznajte svojo zmoto in živimo zopet v ljubezni kot popreji!«

Tako je govoril gospod župnik in mi smo poslušali. Ali te besede nas niso ganile, ostali smo trdi kot kamen, mrli kot led. Bili smo od dne do dne hujši nasprotniki in iskali smo, kako bi ga mogli česa obdolžiti in ga ogrditi pred svetom. Ali našli nismo

kamur jih hočejo baje Rusi zvažit, pa je še 520 klm. Če že znašajo japonske izgube samo v zadnjih 13. bitkah čez 80 tisoč mož na suhem, koliko jih bo padlo predno bodo prekoračili to 520 klm. dolgo pot.

Port Artur.

Japoncem se pred Port Arturjem zelo slabo godi. Po dolgotrajnemu obleganju se jim je posrečilo dobiti samo edno utrdbo na Volčji gori, ki stoji bolj zase od drugih trdnjav. Poročilo, da nastopi premirje v napadih na Port Artur, je bila le japonska zvijača. Rusi Japoncem seveda tega niso verjeli in so vse nove napade na Port Artur zopet odbili.

Z vsi močjo so napadli Japonci trdnjavo dne 3. t. m. Japonci so prodirali po dolini med Divizijsko in Dolgo goro. To dolino so že Rusi pred dvema tednoma podkopali in položili mine. Vrh min so pa nametali kamenje in vse pokrili s prstjo. Ko so po noči straže javile, da so Japonci pričeli z napadom in da prodirajo tam, kjer so položili mine, niso Rusi nič streljali. Vse je molčalo. Ko so Japonci došli na podloženo polje, so Rusi električnim potom užgali mine. Učinek je bil grozovit. Japonske puške in na kosce raztrgani človeški udje so kupoma ležali na polju. Japonske izgube se niso moge dognati, ker nobeden padlih ni ostal cel, marveč je bil raztrgan na drobne kosce.

V Dalni leži 15.000 bolnih japonskih vojakov. Celo mesto je izpremenjeno v veliko bolnišnico. Kar ni ranjenih, pa s oboleli na živčni bolezni »beri-beri«.

Na morju.

Nek norveški parnik, ki je došel iz Vladivostoka, poroča, da so tam vse ladje nepoškodovane. Samo jedna ima male poškodbe, katere bodo pa kmalu popravljene.

Prvi del baltiskega brodovja je odplul dne 11. t. m. v Vzhodno Azijo. Kdaj da odpluje drugi del, katerega se oborožujejo, se ne ve. Upamo, da se bo tudi na morju za Ruse na boljše obrnilo, ko dojde to brodovje v Tiho morje.

Dopisi.

Iz Slov. Bistrice. (Volilna krivica.) Občina Gornja Loznica šteje čez 500 prebivalcev in 111 volilcev za IV. kurijo. Po § 7. volilne postave bi torej moralo biti volišče v tej občini. A paragraf je paragraf, če ga postaviš prav ali narobe. Tako si je mislil komisar pri c. kr. okrajnem glavarstvu. Odredil je torej volitev za Gornjo in Spodnjo Loznico v občinski pisarni Spodnje Loznice. Ta občina ima 241 duš in 41 volilcev, od katerih je precejšnje stevilo giftnih krotarjev. Zdaj pa je vsled pritožbe vendar le za volišče za Gornjo in Spodnjo Loznico odločena šola pri Sv. Venčesu. Dne 20. septembra, to je kvaterni torek, volite torej, vi kmetje, svojega kmečkega tovariša za poslanca. Zapišite na svojo glasovnico: Thaler Franc, kmet v Št. Ilju v Slov. goricih. To glasovnico oddajte zavito volilni komisiji, legitimacijo pa hranite za ožjo volitev na dan 23. septembra, to je na kvaterni petek. Torej vsi Slovenci iz Gornje in Spodnje Loznice na boj za slovenskega kmeta v šoli pri Sv. Venčesu!

Iz Št. Andraža nad Polzelo. (Naše razmere.) Še ni čisto sedem let od tega, ko smo v našem prijaznem in tihem kotu na južni strani Olske gore živeli prav mirno in srečno. Deželna vlada nas je združila v lastno občino, tako da je sedaj cerkvena občina tudi krajevna. Postavili smo si lepo, novo šolo, dobili po skrbi dobrega našega gospoda župnika tako olepšano hišo božjo, kakoršne nimajo ravno povsodi. Med nami ni bilo prepira in sovraštva, sodišče v Šostanju je imelo z nami tedaj kaj malo opraviti. V občinski odbor smo si volili poštene naše kmete, ki so vestno skrbeli za korist naše občine, kajti drago novo šolo je naša mala občina popolnoma plačala že tedaj, ko so bili župan še Zagorčnikov oče. Obilne

ceste so se popravljale, kolikor je bilo mogoče, napravilo se je tudi nekaj novih mostov in brvi. Občinski reveži so nam tedaj napravljali mnogo stroškov. Treba je bilo vzdrževati kar po dva naenkrat v hiralnici v Vojniku, a koliko je bilo pa še takih, da jih je bilo treba v denarjih podpirati doma itd. Kljub temu so znašale naše občinske doklade potem ko smo poplačali šolo po 21, 22, k večjemu po 23 %! Naša občina je imela skoro najnižje doklade v celotnem okraju in je bila daleč na okoli na dobrem glasu zavoljo reda, miru in sloge med prebivalci. Občinske volitve so se vršile prav mirno. Dostikrat je bilo treba posebej nagovarjati občane, naj bi vendar prišli k volitvi vsaj v tolikem številu, da bo mogoče izvoliti občinski odbor. Volil se je navadno le z malimi spremembami prejšnji odbor. Saj so se volili možje, kateri so imeli spoštovanje in zaupanje cele fare. Da so bili občani z občinskim gospodarstvom zadovoljni, je pač resnica, zakaj drugače bi se bili pač občinski volitev udeležili v večjem številu in si izvolili druge moše, ne pa, da bi jih dohajalo k volitvam komaj toliko, da je bilo sploh mogoče voliti.

Ta ljubi mir in ta sloga, oboje je trajalo do tistega časa, ko se je nenavadno močno pričelo mokraško gibanje v Savinski dolini, in to gibanje je poglajalo svoje valove v naš tih Št. Andraž. Našli so se podpihovci, ki so hujskali naše ljudi zoper »gospodov«, zoper premožnejše občane. Delile so se v veliki meri zloglasne »Luči«, to je bil nek umazan spis, poln sovraštva do duhovnikov in do cerkve. In res, hujskanjem se je posrečilo, da so razburili naše poštene in mirne občane tako, da so posebno revnejši izmed njih, zapeljani po krivih prerokih, začeli pisano gledati vsakega, kateremu se je boljše godilo kakor njim. Po celi občini je nekako vrel, skajlen je bil poprejšni blaženi mir. To zmešnjavo si je vedel v svoj prid obrniti mož, na katerega se je pri prejšnjih volitvah čisto pozabilo. Ta mož se je bil pred kakimi dvajsetimi leti naselil tukaj v Št. Andražu. Začetkom se je bavil s čevljarstvom in z obdelovanjem svojega malega posestva, pozneje si je vedel pridobiti tudi krčmarsko obrt ter jel prirejati nedeljske pleske, da bi si privabil več pivcev. To je bilo mnogim po volji. S početka so močno zahajali v njegovo krčmo, premoženje je močno rastlo vedno bolj, tako da je lahko kmalu zagnal sila in kopita v kot in se jel pečati z raznimi drugimi barantijami. Prikupoval je zemljišča kos za kosom. Kmalu je viselo mnogo posestnikov ob njegovi blagajni, skratka, postal je v malih letih najpremožnejši mož cele fare. Jasno, da to, kar se je v tej novi krčmi godilo leto za letom, ni moglo biti povsod novemu občinskemu odboru. No, mož je to tudi sam uvidel, zato je komaj čakal prilike, da bi se znebil tistih, ki so mu bili nadležni. Ko je torej mokraško gibanje razburilo duhove tukaj v Št. Andražu, mislil si je mož: voda je kalna, če si jo napeljem na svoj mlin, bodo sedanji občinski veljaki na suhem in jaz bom prost vsakega nadlegovanja!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Mladeniški shod v Slov. Bistrici. V nedeljo, dne 18. septem. 1904 bode mladeniški shod v Slov. Bistrici za okraj Slov. Bistrica. Ob 10. uri bode pri sv. Jožefu cerkveno opravilo samo za mladeniče, po cerkveni slavnosti se koraka v mesto, kjer se takoj vrši veliko zborovanje mladeničev! Mladeniči na noge! Udeležba mora biti sijajna in obilna! Na shodu naj ne manjka noben mladenič našega okraja!

Mladeniški shod na Ljubnem. Ker

se je shod na Rečici zadnjo nedeljo tako dobro obnesel, priredi kat. polit. društvo za gornjegrajski okraj dne 18. t. mes. tudi na Ljubnem mladeniški shod za moše in mladeniče. Na svidenje v obilnem številu!

Volilni shodi. Katol. politično društvo »Pozor« v Ptuj priredi v nedeljo, dne 18. sept. t. l. ob 3. uri popoldne v gostilni gosp. Finžgerja pri Sv. Lovrencu na Drav. polju volilni shod za občine župnije Sv. Lovrenc, Cirkovca, Gora, Majšperk, Stoperca, Hajdin, Sv. Trojica. Na obilno udeležbo vabi odbor. — Volilni shod priredi ptujsko kat. politič. društvo »Pozor« dne 18. septembra na Zavrchu po večernicah v gostilniških prostorih g. Markoviča. Priglasenih je več govornikov. — Volilni shod priredi »Slovensko društvo« v nedeljo, dne 18. kimovca 1904 ob 3. uri pop. na Jedl. opeku na Pesnici v gostilni g. Mihe Hlade p. d. Suska. Volilci, udeležite se shoda v velikem številu! — Kandidat Fr. Thaler bo imel v nedeljo, dne 18. t. mes. v naslednjih krajih volilne shode: V Poljčanah po rani masi, v Laporju ob 2. uri popol. in v Slov. Bistrici v Posojilnici ob 3. uri popoldne. Volilci, pridite! — V Središču priredi v nedeljo društvo »Sloga« po večernicah volilni shod v šolskih prostorih. Govorita gg. dr. Jurtela in Iv. Kočevar.

Kaj naj zapiše slovenski volilec na volilni listek? Volilci v okrajih Radgona, Cmurek, Ivnik, Arvež, Marnberg, Maribor, Slov. Bistrica zapišejo na glasovnico ali volilni listek: **Franc Thaler, posestnik v Št. Ilju pri Mariboru;** volilci v okrajih: Celje, Vransko, Gornjigrad, Laško, Šostanj, Konjice, Slovenjgradec zapišejo na volilni listek: **Ferdo Roš, župan v Trbovljah;** volilci v okrajih: Ptuj, Ormož, Št. Lenart, Rogatec, Šmarje, Brežice, Kozje, Sevnica, Ljutomer, Gornja Radgona napišejo na volilni listek: **dr. Miroslav Ploj, državni poslanec itd. na Dunaju.** Vsak volilni listek mora biti natanko tako izpolnjen, kakor smo tukaj povedali. Volilci, pazite!

»Štajerčeve« laži. Umazani »Štajerci« vedno vpije: »Kmet naj voli kmeta!« V mariborskem okraju pa, kjer so Slovenci postavili za kandidata odločno narodnega kmeta Thalerja iz Št. Ilja, priporoča nemškutarski »Štajerci« volitev nemškega kandidata meščana in trgovca Stigerja iz Slovenske Bistrice. Seveda, ako bi bil Thaler nemškutarski kandidat, potem bi ga »Štajerci« gotovo priporočali. Nadalje blati »Štajerci« v svojem zadnjem umazanem lističu na najnesramnejši način našega vrliga kandidata dvornega svetnika dr. Miroslava Ploja ter ga imenuje kandidata »klerikalcev«, dočim slavi »nemca« Wratschkota kot kandidata »naprednih« Slovencev. To je velika laž, kajti g. dr. Ploj je kandidat vseh Slovencev ptujsko-brežiškega okraja, dočim je orahovski Wratschko kandidat Nemcev in »Štajerčinih« nemškutarjev.

Volilci na noge! Iz ptujskega okraja se nam piše, da se v nekaterih volilnih občinah glede volilcev prav nič ne stori in se nihče ne gane. Opozorjamo nujno naše somišljenike, da skličejo v vseh posameznih občinah, kjer se to še ni zgodilo, volilne shode in da potrebno ukrepejo, da bode vdeležba pri volitvah polnoštevilna. Mi moramo ne samo zmagati, ampak mi moramo sijajno zmagati.

»Štajerček« agitira v zadnjem listu za svojega priljubljenega Wratschkota. »Štajerci« piše: Vračko, (čeravno se sam vedno podpisuje: Wratschko) Piše, da pride Wratschko vsak dan v dotiko s kmeti in delavci in da ve za njih težnje. Še bolj so mu pa anane težnje njegovih prijateljev meščanov, s katerimi pogosto pije bratovščino. Ali ni najboljši dokaz o nezmožnosti tega moža, da je nezadovoljen z njim celi okraj katerega on zastopa